

Tehetséges ifjú Barátaim! Kedves Diákok!

Tisztelt Támogatók, kedves Vendégeink!

Nagy szeretettel köszöntöm mindnyájukat!

Nemrégben egy televízió műsorban gyerekeket kérdeztek arról, mik akarnak lenni. „Én orvos”- mondta az egyikük, „Én tornász”- így a másikuk. „Én pedig feltaláló” – vágta rá a harmadik.

És mi kell mindehhez? - kérdezte tőlük a műsorvezető óvatosan. Hát, okosság, bátorság, ügyesség! – sorolták buzgón a gyerekek. És egy kis segítség – tette hozzá egyikük elgondolkodva.

Okosság, bátorság. Nem is lehet egyszerűbben megfogalmazni a tehetséget. És egy kis segítség. Nem is lehetne pontosabban kifejezni a támogatás jelentőségét.

Ti, akik ma itt vagytok, és minden tehetséges diák, Ti jól tudjátok, hogy **a tehetség a legnagyobb ajándék, de a legnehezebb feladat.**

Nemcsak azért, mert most izgatottan, szívdobogva várjátok saját bemutatkozásotokat, - és talán még az is megfordul a fejetekben, hogy jobban jártatok volna egy egyszerű iskolanappal. Nemcsak azért, mert mindig többet és jobban kell teljesítenetek, hogy megmutathassátok, mire vagytok képesek.

Hanem azért is, mert a legnehezebb a saját utunkat járni. Vagy, még inkább, úgy járni, hogy az utat magunk teremtsük meg.

Nagy öröm számomra, hogy ez az út, a Ti utatok ma idevezetett a Magyar Tudományos Akadémiára – szeretettel vártunk Benneteket!

Szeretettel és kíváncsian. Kíváncsian és reménykedve.

Kíváncsian mindarra, amit tudtok: tehetségeitek szép teljesítményeire. És reménykedve abban, hogy az a különleges adottság, az az erő, ami bennetek működik, ami Titeket hajt, még sok találkozást tesz majd lehetővé. Itt az Akadémián is.

A tehetség világot teremtő erő – és ez az erő nagyobb annál, amit most el tudunk képzelni. Hiszem, hogy Rajtatok is fog múlni, milyen lesz a világ, milyen lesz a jövő.

Ha éltek tehetségeitek ajándékával, ha éltek támogatóitok segítségével, akkor mindannyian sokra lesztek képesek. Képesek lesztek a boldog, teljes életre, arra az alkotó életre, ami mások életét is boldoggá és teljessé teszi.

Nem titkolhatom el: nagy és nehéz munka vár rátok. A Ti házi feladatotok nemcsak a napi lecke, hanem tulajdon tehetségeitek. Amivel minden nap, minden pillanatban számolnotok kell. Aminek tartoztok a szorgalmatokkal, kitartásotokkal. Az okosságotokkal és a bátorságotokkal.

Persze, mindez nem megy egyedül. A tehetség csak egy közösség szeretetében teljesezhet ki.

Tisztelt Tehetségtámogatók!

Tisztelt Akadémikus- és Kutatótársaim!

Köszönöm Önöknek azt a szeretetet, azt az áldozatvállalást, azt a látszani nem vágyó, de nagyon erős támaszt, amelyet ezeknek a gyerekeknek, fiataloknak adnak. **Köszönöm, hogy az emberség és a felelősség legszebb, a mai kor számára már alig hallható nyelvén segítenek megtartani, kibontakoztatni, hivatássá érlelni a felfedezett tehetséget.**

A mai program, a mai műsor köszönet az Önök számára. Köszönet Önöknek és üzenet valamennyiünknek.

Üzenet arról, hogy nem kell aggódni. Hogy a tehetségnek van tere, ereje, ígérete. Hogy nem vész el, amit észrevesznek. Hogy észreveszik, azt, aminek nem szabad elvesznie.

Üzenet a bátorságról és üzenet a felelősségről.

Kedves Diákok! Tisztelt Támogatók! Kedves Vendégeink!

Nyilas Misi, amikor nagyon unatkozott az órán, az égen felragyogó csillagokra gondolt, amelyek a világmindenségről beszélnek.

Az útját kereső vándor is a csillagokba néz, hogy jobban értse, jobban lássa, merre tartson.

Nekünk ma itt elég lesz közelre tekintenünk. A tehetségnap résztvevőire. Hogy lássuk, merre tartanak, hogy értsük, milyen messzire gondolnak. És hogy bízzunk.

Ti viszont – Kedves Diákok – nézzetek mindig egészen messzire. A csillagoknál soha ne adjátok alább.

Köszönöm, hogy meghallgattatok, köszönöm, hogy meghallgattak!